

skytnuvší obrana vylučovala z důvodu druhého odstavce § 496 c. ř. s., a aby se tak strana vydávala novému sporu o obnovu podle § 530 č. 7 c. ř. s. Pokud jde o otázku, zda dovolatelka řádně pokračovala ve sporu ve smyslu § 1497 obč. z., je přisvědčiti názoru nižších soudů, že tomu tak nebylo, a je za to míti, že žalobkyně nedbala o náležitý postup ve sporu. K ujednání smíru zajisté by byla postačila lhůta tří měsíců, po kterou by byl spor ponechán býval v klidu, obzvláště, když strany podle jednacího protokolu ze dne 28. dubna 1927 již prohlásily, že jednájí o mimosoudní vyrovnání, a byla jim pro případ, že by nedošlo k narovnání, k návrhu soudem udělena lhůta jednoho měsíce do 1. června 1927 k písemným návrhům o nových tvrzeních, a lhůta byla pak prodloužena do 30. června 1927. Podle zjištění prvního soudu, jež v odvolacím řízení nedoznalo změny, a jež dovolatelka nenapadá, bylo mezi stranami jednáno o smírné vyřízení věci jen asi měsíc (v září a říjnu 1928). Jestliže tedy dovolatelka nechala řízení v klidu po dva roky, čtyři měsíce a třináct dnů (od 13. června 1927 do 26. října 1929), nelze to právem zvatí řádným pokračováním ve sporu ve smyslu § 1497 obč. zák.; nečinnost její měla v zápětí, že přerušeni promlčení podáním žaloby se stalo bezúčinným a ješt k věci hleděti tak, jako kdyby žaloba nebyla bývala vůbec podána. Tomu-li tak, uplynula od 27. ledna 1921, kdy dovolatelce škoda i škůdce byli známi, do podání návrhu na pokračování ve sporu ze dne 26. října 1929, který by po případě mohl míti význam nové žaloby, i tříletá promlčecí lhůta podle § 1489 obč. zák., a promlčení nastalo (rozh. čís. 4180, 7102, 9046, 9396 sb. n. s.).

Čís. 12479.

Úmluva, podle níž se žena pro případ, že uzavře manželství s mužem, jehož manželství tehdy ješt nebylo rozloučeno, vzdala pense ve prospěch tehdejší mužovy manželky, aby umožnila rozluku — přiči se dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 30. března 1933, Rv II 759/31.)

Žalobkyně Rozálie K-ová uzavřela se svým bývalým manželem Antonínem K-em, ředitelem měšťanské školy, pro případ zamýšlené rozluky manželství notářský spis ze dne 10. května 1922, podle něhož se Antonín K. zavázal, že neuzavře po rozluce nový sňatek, leda že se jeho budoucí druhá manželka výslovně a závazně vzdá pro případ úmrtí Antonína K-a a v případě, že by sama svůj učitelský plat nebo pensi nepobírala, nároku na polovici pensijních požitků po Antonínu K-ovi ve prospěch žalobkyně, dále, že se vzdá budoucí manželka Antonína K-a nároku na celou pensi ve prospěch žalobkyně pro případ, že by Antonín K. zemřel před červnem 1925, a i v tom případě, že by sama pobírala učitelský plat nebo svou pensi. Manželství žalobkyně s Antonínem K-em bylo pak rozloučeno, a druhá jeho manželka Karla K-ová

ve smyslu notářského spisu podepsala prohlášení ze dne 28. června 1922, jímž se vzdala nároků na pensi po Antonínu K-ovi ve prospěch žalobkyně. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně Rozálie K-ová na žalované Karle K-ové vyplacení polovice pense za dobu od 6. listopadu 1928 (den úmrtí Antonína K-a) do dne podání žaloby. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatelka opírá žalobní nárok o prohlášení žalované ze dne 28. června 1922, kterým se žalovaná pro případ, který pak nastal, že uzavře sňatek s Antonínem K-em, ředitelem měšťanské školy, tehdy ještě manželem žalobkyně, vzdala pense po něm ve prospěch žalobkyně, jakožto dřívější manželky Antonína K-a. Jak se v prohlášení uvádí, bylo prohlášení dáno žalovanou ke splnění závazku, který učinil Antonín K., když jednal se žalobkyní o rozluce jejich manželství, v notářském spise ze dne 10. května 1922, závazku toho obsahu, že Antonín K. neuzavře po zamýšlené rozluce nový sňatek, leč že se budoucí druhá manželka vzdá pense po něm ve prospěch žalobkyně. Žalobkyně, bráníc se ve sporu námitce žalované proti žalobnímu nároku, že prohlášení ze dne 28. června 1922 pokud se týče vzdání se pense je neplatné, protože se stalo bezplatně, je darováním, avšak bez nutné formy notářského spisu, uvedla, že to nebylo bezplatné darování, neboť protiplněním byl prý její sňatek s Antonínem K-em a tím její budoucí hmotné a hospodářské zajištění. Tomuto prohlášení žalobkyně nelze rozuměti jinak, než, jak se ostatně také podává z notářského spisu v souvislosti s prohlášením žalované ze dne 28. června 1922, že žalobkyně za postup pense v její prospěch učiněný v uvedeném prohlášení vzdala se manželství s Antonínem K-em, a aby umožnila, případně ulehčila uzavření sňatku mezi ním a žalovanou, svolila k rozluce svého manželství s K-em. Prohlášení žalované ze dne 28. června 1922 se vzdáním se pense byl tedy výkup svolení žalobkyně k rozluce, úplata za ně. Avšak takové ujednání, mající za účel ulehčení, případně umožnění rozluce přičí se, posuzováno s hlediska, s kterého zákon nazírá na manželství, dobrým mravům a veřejnému řádu, který žádá, by manželství bylo pokud možno zachováno. Je proto prohlášení ze dne 28. června 1922 jako dobrým mravům se přičící nicotné (§ 879 obč. zák.), vzdání pense v něm obsažené ve prospěch žalobkyně je neplatné a žalobní nárok o ono prohlášení opřený je neopodstatněný.

Čís. 12480.

Manželské spolužití nikterak nevylučuje nájemní (podnájemní) poměr manželů navzájem, najmě manžela, a nevylučuje oprávnění z případného nájemního nebo podnájemního poměru.

(Rozh. ze dne 30. března 1933, Rv II 173/33.)